

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobce: **Z. Ch.**
zastoupený advokátem JUDr. Rudolfem Skoupým
sídlem Nám. Míru 142/88, 568 02 Svitavy

proti
žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policejního prezidia České republiky ze dne 22. 8. 2022,
č. j. PPR-25824-4/ČJ-2022-990450,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Pardubického kraje ze dne 11. 4. 2022, č. j. KRPE-68647-18/ČJ-2021-1700IY-PA, jímž byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, v platném znění (dále jen „zákon o zbraních“), odňat žalobci

zbrojní průkaz série AL816034, vydaný pro skupiny oprávnění „A, B, C, D, a E“, neboť žalobce přestal splňovat podmínku bezúhonnosti ve smyslu ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o zbraních.

2. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:
3. Žalobce předně namítl, že správní orgán v rámci svého „*správního uvážení*“ nevyhodnotil řádně všechny okolnosti případu osoby žalobce nebo pachatele úmyslného trestného činu a společenské nebezpečnosti jeho jednání. Žalobce si je sice „*vědom*“ skutečnosti, že správní orgán je vázán rozhodnutím Okresní soudu ve Svitavách o tom, že byl spáchán úmyslný trestní čin, ale žalobce se „*domnívá*“, že správní orgán v rámci svého „*správního uvážení*“ může sám vyhodnotit společenskou nebezpečnost jednání účastníka řízení, za které byl účastník řízení trestněprávně odsouzen, a může vzít v úvahu obecně, zda jednání účastníka řízení nějakým způsobem souvisí či nesouvisí s držením zbrojního průkazu a zbraně a zda v důsledku tohoto jednání lze skutečně nahlížet na účastníka řízení jako na osobu, která je nebezpečná pro společnost z hlediska držení zbraně a zbrojního průkazu. Správní orgány tak měly vzít v úvahu osobu pachatele, měly přihlédnout, že žalobce „*aktivně vystupuje v rámci mysliveckého spolku*“ a v rámci myslivosti a v rámci držení a užívání zbraně si vždy plnil své povinnosti. Soud by měl zhodnotit všechny okolnosti případu, tedy že žalobce se dopustil trestné činnosti méně závažného charakteru, že žalobce způsobenou škodu nahradil, peněžitý trest zaplatil, jeho rejstřík trestů je čistý, nikdy se nedopustil žádné jiné protiprávní činnosti, žije řádným způsobem života. V rámci „*správního uvážení*“ měl žalovaný vycházet při rozhodování o odnětí zbrojního průkazu z rozboru skutkové podstaty trestné činnosti žalobce, měl stanovit míru společenské škodlivosti jeho jednání a měl přihlédnout k osobě pachatele a všem okolnostem daného případu. Těmito otázkami se však správní orgány nezabývaly, když vycházely pouze z existence trestněprávního rozsudku. Takový postup je podle názoru žalobce nezákonný. Žalobce odkázal i na ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 60 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
6. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti:
7. Podkladem pro rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu žalobci byl pravomocný rozsudek Okresního soudu ve Svitavách ze dne 2. 7. 2021, č. j. 1 T 177/2020 - 249, kterým byl žalobce pravomocně uznán vinným ze spáchání trestného činu – přečinu krádeže podle ust. § 205 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku spáchaného ve spolupachatelství podle ust. § 123 trestního zákoníku, dílem dokonaným, dílem nedokonaným, spáchaným ve stádiu pokusu podle ust. § 21 trestního zákoníku. Za toto jednání byl Okresním soudem ve Svitavách žalobce odsouzen podle ust. § 205 odst. 1 trestního zákoníku, za použití ustanovení § 67 odst. 1, 3 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku odsouzen k samostatnému peněžitému trestu v počtu 50 celých denních sazeb, přičemž denní sazba činí 400 Kč, celkem 20 000 Kč, neboť si společným jednáním присвоil cizí věc tím, že se jí

zmocnil, čin spáchal vloupáním a úmyslným společným jednáním, které bezprostředně směřovalo k přisvojení si cizí věci. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 27. 7. 2021. Správní orgány tak vycházely z existence tohoto pravomocného rozsudku, dospěly k závěru o ztrátě bezúhonnosti žalobce ve smyslu ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) bod 2) zákona o zbraních, přičemž správní orgán I. stupně rozhodl podle ust. § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních o odnětí výše zmíněného zbrojního průkazu žalobci.

8. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal, přičemž v odvolání v podstatě uplatňoval stejné námitky jako v této žalobě, tedy namítal, že v rámci správního uvážení měl správní orgán vycházet nejen ze skutečnosti, že žalobce byl pravomocně uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu, ale měl i zhodnotit další skutečnosti, tedy i závažnost spáchaného trestného činu, osobu žalobce atd. Žalovaný těmto námitkám nepřisvědčil, když vycházel ze znění platné právní úpravy, kdy *„z citace ustanovení § 28 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních je odvoditelné, že správnímu orgánu I. stupně není v daném řízení dána možnost vlastní úvahy ani dovozování závažnosti spáchaného trestného činu. Tato povinnost je dána pouze orgánu činným v trestním řízení.“* Žalovaný tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání zamítl.
9. Z platné právní úpravy [§ 18 odst. 1 písm. f) zákona o zbraních] vyplývá, že základní podmínkou pro držení zbrojního průkazu je bezúhonnost držitele zbrojního průkazu, přičemž za bezúhonnou fyzickou osobu se podle § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 nepovažuje ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestním činem uvedeným v písm. a) nebo b) nebo jiným úmyslným trestním činem, jestliže od právní moci rozsudku nebo od ukončení výkonu trestu odnětí svobody v případě, že tento trest byl uložen, neuplynulo alespoň pět let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody nepřevyšující 2 roky nebo jiný trest než trest odnětí svobody.
10. V projednávané věci tak správní orgány vycházely ze skutečnosti (a žalobce to nepopřel ani v žalobě), že zmíněným trestním rozsudkem byl žalobce uznán vinným z úmyslného přečinu, který nelze podřadit pod ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o zbraních, jako jiný úmyslný trestný čin a od nabytí právní moci rozsudku neuplynulo alespoň 5 let. Správní orgány tak vycházely z této skutečnosti a dospěly k závěru, že žalobce přestal splňovat podmínku bezúhonnosti, která je nutná k držení zbrojního průkazu, přičemž se vůbec ve správním řízení nezabývaly rozhodováním o dalších okolnostech uplatňovaných žalobcem, když ten tvrdil (a namítal to též v žalobě), že správní orgány měly použít při rozhodování o odnětí zbrojního průkazu správní uvážení a měly přihlédnout i k míře závažnosti, společenské nebezpečnosti spáchané trestné činnosti žalobce a měly přihlédnout i k osobě žalobce a ke všem okolnostem daného případu. A právě v žalobě opětovně tento svůj názor žalobce opakuje, tvrdí, že správní orgány měly aplikovat správní uvážení a vyhodnocovat společenskou nebezpečnost jednání žalobce, že měly vzít v úvahu, zda jednání žalobce nějakým způsobem souvisí či nesouvisí s držením zbrojního průkazu a zbraně, zda lze skutečně nahlížet na žalobce jako na osobu, která je nebezpečná pro společnost z hlediska držení zbraně a zbrojního průkazu atd.
11. Základní spornou otázkou tedy v projednávané věci je, zda v případě rozhodování správních orgánů odnětí zbrojního průkazu v důsledku ztráty bezúhonnosti žalobce jako držitele zbrojního průkazu v souvislosti s jeho trestnou činností, kdy byl pravomocně odsouzen ze spáchání úmyslného trestného činu, mohly vůbec správní orgány použít

správní uvážení a hodnotit tyto další skutečnosti a okolnosti uváděné žalobcem v průběhu správního řízení a opakované znovu v žalobě.

12. V případě správního uvážení rozhoduje správní orgán ve své rozhodovací pravomoci, doplněnou o pravomoc diskreční, ta však musí být ze zákona (z konkrétního ustanovení platné právní úpravy) jasně seznatelná. Správní orgány touto pravomocí disponují totiž pouze v určitých případech. Zákon dává správnímu orgánu na základě zjištěného skutkového a právního stavu věci možnost volby mezi několika v úvahu přicházejícími a alternativami řešení (srov. k tomu ze správní teorie, Sládeček, V., *Obecné správní právo*, druhé vydání, Praha: WOLTERS KLUVER, 2009, str. 141). O správním uvážení „lze hovořit všude tam, kde zákon poskytuje správnímu orgánu v nestanovených hranicích určitý volný prostor k rozhodnutí.“ Tento prostor, v němž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen i jediný právní následek, zákonodárce dává správnímu orgánu možnost zvolit po zvážení daných okolností jedno z více řešení předvídaných právní normou, ta bývá typicky vymezena formulací „správní orgán může“, „lze“, apod.“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 - 154, zveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3073/2014). Zároveň platí, že „o diskreční právo správního orgánu by se jednalo tehdy, byla-li správnímu orgánu dána volnost zvolit jedno z více právně dovolených řešení. Jestliže však správní orgán posuzuje na základě podkladů shromážděných v řízení, zda má prověřovaná osoba vytvořeny předpoklady pro další výkon činnosti obchodníka s cennými papíry v rozsahu dříve vydaného povolení, v jiném rozsahu nebo zda je do budoucna vůbec nemá, jde o volné hodnocení důkazu, jež správní orgán obecně náleží“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2004, č. j. 6 A 15/2000 - 63, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 186/2004 Sb.). Diskreční pravomoc je dána jen v případech, kdy to vyplývá ze znění platné úpravy, tedy je spojena diskreční pravomoc se slovesnými tvary „může“, „lze“, „smí“, „je oprávněn“ nebo vyjádření, že „na určitý následek rozhodování správního orgánu adresát nemá právní nárok“. Diskreční pravomoc ze zákona naopak nevyplývá, kdy je v zákoně uveden určitý způsob rozhodnutí, jako například „musí“, „nelze“, „nesmí“, „není oprávněn“ nebo „rozhodne“. V projednávané věci správní orgán rozhodující o odnětí zbrojního průkazu podle § 27 odst. 1 písm. c) diskreční pravomocí nedisponuje, neboť toto ustanovení jednoznačně vychází ze skutečnosti, že v případě ztráty bezúhonnosti držitele zbrojního průkazu rozhodne správní orgán o odnětí zbrojního průkazu. Pokud by byla dána diskreční pravomoc, tedy možnost použití správního uvážení, tak v takovém případě by zákonodárce použil jinou formulaci, tedy bylo by v zákoně stanoveno, že příslušný správní orgán „může rozhodnout“ o odnětí zbrojního průkazu. Platná právní úprava však správnímu orgánu žádnou diskreční pravomoc neupravuje, když vůbec neumožňuje jakékoliv alternativy řešení situace, kdy držitel zbrojního průkazu přestane splňovat podmínky spolehlivosti podle § 22 zákona o zbraních. Zároveň odkaz na ustanovení § 22 obsažený v § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, spočívající v skutečnosti, že držitel zbrojního průkazu přestal splňovat podmínky bezúhonnosti podle § 22, není spojen s možností, aby správní orgán aplikoval správní uvážení, kdyby mohl vyhodnocovat například společenskou nebezpečnost jednání žalobce, jeho osobu a další skutečnosti, které žalobce uváděl v průběhu správního řízení, zejména v odvolání a dále i v žalobě. Zákon o zbraních totiž zcela jasně odkazuje na legální definici, která přesně vymezuje, kdo je, respektive není považován pro účely zákona o zbraních za bezúhonného. V daném případě tak nebylo možné aplikovat správní uvážení, správní orgány tedy vycházely ze skutečnosti, že byla naplněna hypotéza právní normy

zahrnující skutečnost, že žalobce přestal splňovat podmínky bezúhonnosti podle § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o zbraních, přičemž správní orgány nemohly použít správní uvážení, jak namítal žalobce v žalobě, ale musely vycházet pouze z platné právní úpravy, což v projednávané věci se skutečně stalo.

13. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
14. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s., když žalobce nebyl úspěšný v řízení a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 5. dubna 2023

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu